

Ми ъж кладо'е Дзвездоденица
Ми ъж кладо'е лѣпъ да си меситъ,
'Уба'а Яна свѣща ѣ свѣтитъ.
Ѣ догорила бѣла борина,
Ѣ изгоре'а тонки-те пѣрсти,
Ѣ с' истопи'е злати пѣрстени.
Тога ѣ рече Дзвездоденица,
„Дегиди мори слепа слепачка,
Ако си нѣма, ти не си слѣпа,
Изгоре'а ти тонки-те пѣрсти.“
Сѣ отго'ори 'уба'а Яна:
„Дегиди мори Дзвездоденице!
Ясѣ ни сумъ нѣма, ясѣ ни сумъ слепа;
Туку не зборвамъ, атаръ си дѣржамъ;
Пѣрва година чesъ сумъ чинила,
Чesъ сумъ чинила на мой-отъ татко;
Втора година на мила майка;
Трека година на ѣсно сѣнце.
Богъ ми ъж убилъ моя свекѣрва,
Зашъ не почека чesъ да досторамъ,
Тукъ те донесе тебе овдека.“
Ми ъж дочула сѣнце'а майка,
Кѣде ми зборвитъ 'уба'а Яна.
Ми сѣ налюти сѣнце'а майка,
Ми ъж истера Дзвездоденица,
Дзвездоденица, бѣргозборница.

17.

Тодора керка.

Отъ Струга.

Постигнала млада Момирица,
Постигнала до деветъ момички,

Дзвездоденице, бѣргозборнице,

Бѣргозборнице, остроножице!

Кога ми дойде, кога пресече?

Ясѣ не сумъ нѣма, што сум слѣпа.....

Тога си зборвитъ на свой-отъ стопанъ:

„Тѣ не бѣѣ нѣма, тѣ не бѣѣ слепа!“